

[Kim Behnke]

det, at man kan få at vide, man kan gå ned bagest i en eller anden kø og vente, til det bliver éns tur. Hvis smerterne er så store, at man ikke kan klare det, så er man henvist til for egen regning at gå til behandling på en privatklinik eller et privathospital. Der er ikke tale om lighed i den danske sundhedssektor. Der er kun tale om lighed ét sted, og det er, når vi alle sammen bliver slået i skat, så derfor var det et meget dårligt eksempel.

Efter vores mening må offentlige institutioner meget gerne byde med, når der skal udliciteres, meget gerne, for det resulterer i, at man lige pludselig opdager, hvor dyrt det egentlig er, hvad det egentlig koster. I den forbindelse skal Dithmerudvalget have ros for den måde, man i betænkningen har beskrevet, at man skal huske at få det hele med. Før den betænkning forelå, havde vi jo konstant diskussionen: Hvad med pensionsforpligtelser, havde man nu husket det, havde man nu husket ledelsesomkostninger? For de, der sad henne på rådhuset, sad der jo ikke bare automatisk osv. osv. Så hvad det angår: ros til Dithmerudvalgets meget klare præcisering af, at man skal huske at få det hele med.

Og husker man at få det hele med, så må offentlige institutioner hjertens gerne for vores vedkommende byde med på lige vilkår. Tænk f.eks. på, da man havde diskussionen om Rigshospitalet og rengøringen dér. Havde man gjort rengøringspersonalet på Rigshospitalet til en selvstændig enhed, så måtte det for vores skyld gerne have budt på licitationen på Rigshospitalets rengøring og på licitation andre steder – men det er under den klare forudsætning, at man er fair i sin opgørelse over omkostningerne. Og dér er jeg enig i hr. Peter Brixtoftes betragtninger om, at man skal huske, at blot fordi et byråd eller et amtsråd eller et Folketing har bevilget en maskine eller en bygning, så være ikke dermed sagt, at den er blevet gratis.

Jeg skal derfor med disse få, men valgte ord afvise dagsordenen.

Mimi Jakobsen (CD):

Den sidste anbefaling af sig selv fra hr. Kim Behnke vil jeg ikke kommentere.

Derimod vil jeg gerne takke finansministeren for den meget grundige redegørelse, som finansministeren gav her i dag under store hel-

bredsmæssige omkostninger. Men han nåede til vejs ende, og det vil jeg gerne sige tak for.

Der ligger meget godt i begrebet udlicitering. Der står mange fornuftige ting i rapporten, der står mange fornuftige ting i cirkulæret. Og jeg vil gerne starte med at slå fast, at CD absolut ikke har nogen som helst ideologiske problemer med begrebet udlicitering. Der står ikke i vores kagebog noget som helst om, hvad der skal ordnes i den offentlige sektor, og hvad der skal ordnes i den private sektor. Men forespørgslen i dag er jo netop blevet indleveret på baggrund af overvejelser om, hvad man så skal bruge disse forslag til, hvorledes selve begrebet udlicitering vil blive præsenteret. Vil det blive præsenteret med en gulerod, eller vil det blive ledsaget af piskeslag undervejs, hvorved man måske netop kommer ind i det ideologiske område? Det er det, forespørgslen i dag for mig at se gerne skulle have afklaret, og som vi i hvert fald med den dagsorden, der er foreslået, gerne ville sætte fokus på.

Det, jeg ikke kan lide – ikke ved den måde, det er blevet præsenteret på i finansministerens redegørelse i dag, men ved den måde, der lægges op til her – er bl.a. nogle enkeltheder i cirkulæret, som man kan lade ligge eller ej. Men jeg bryder mig f.eks. ikke om det, finansministeren har foreslået om, at man skal spare 20 pct., når man udliciterer, og først når man kommer deropover, kan man begynde at dele gevinsten. Det hænger sammen med noget, jeg synes har været en mangel i den offentlige sektor i flere år. Der er sket mange gode ting i den offentlige sektor i de seneste år, men der er også i for mange tilfælde sket det, at det ikke har været sjovt nok for de enkelte – kald det så ledere, personalegrupper eller andre på arbejdspladserne rundt omkring – at skyde den lille genvej, at finde den lidt bedre løsning, den lidt hurtigere løsning, den måde at få tingene til at glide på for en lidt billigere penge, fordi det med det samme har udløst en eller anden form for: Nå, ja, men så kan vi også spare lidt mere på det næste år! Har I været gode til det dette år – og jeg taler ikke kun om den statslige sektor, det er i høj grad også i kommunerne – så har man gang på gang oplevet ude på de enkelte institutioner, undervisningssteder, eller hvor det er: Så får I lige kniven en ekstra gang, når der igen skal tages procentvise besparelser, fordi vi ikke helt nåede budgetmålene.